

ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA JANA ŽELEZNÉHO V PROSTĚJOVĚ

Autorský tým: Veronika Jurčíková, Martin Němec, Lucie Jakubcová, Lukáš Pospíšil

Pedagogické vedení: Mgr. Dita Krpcová

JAK JSME INSPIROVALI SPOLUŽÁKY...

Nebezpečné tajemství

Linda Zamrazilová - 9. ročník

Jako malé dívce navštěvující první třídu se mi děly věci, které nezažili ani někteří dospělí. Ani svému největšímu nepříteli bych nepřála, aby viděl ty zkřížené hnáty na černém podkladu, jak kráčí do jejich vlastního domova. Bylo to zrovna v neděli k večeru, když jsme se vrátili z návštěvy od tatínka.

Seděla jsem v červeném sametovém křesle, pročetla jsem si knihu a od jazyka navlhčenými prsty jsem přetáčela jednu stránku za druhou. Ještě jsem plně nerozuměla všem slovům, snažila jsem se pochopit děj jen podle mých malých znalostí ze čtení. Když mi nepomohlo ani to, prohlížela jsem si aspoň obrázky nebo fotografie.

Babička byla vedle v kuchyni a vařila. Do nosu mě šimrala vůně bramborových placek a já se těšila na mou oblíbenou večeři. Naše babička uměla dělat ty nejlepší bramborové placky, co jsem kdy jedla.

Najednou se ozvalo několik ran narážejících na naše vchodové dveře. *BUM! BUM!*

„Kdo jen to může být?“ Hlas se mi strachem třásl. BUM! S leknutím jsem upustila knihu na zem.

„Otevřete! Schnell... schnell!!! Aufmachen!“

Babička přispěchala ke dveřím a opatrně je pootevřela. Jako lačná vlčí smečka k nám vtrhla skupinka tří esesáků.

Přesně jsem věděla, pro co si přišli. Jen jsem nečekala, že se objeví teď, když je tatínek zrovna v nemocnici.

Pohledem jsem hypnotizovala jednu z knihoven. Bohužel si toho jeden z těch esesáků všimnul. Do rukou vzal celou řadu knih a mrštil jí na zem.

PRÁSK!

Leknutím jsem úplně nadskočila. Chvěla jsem se a po zádech mi přejela mrazivá ruka. Začal se prohrabovat druhou řadou knih. Pečlivě, systematicky, nic nevynechat, nic nepřehlédnout...

Tiše jsem seděla a zaraženě sledovala děj. Na zem padala jedna kniha za druhou a on začínal být opravdu naštvaný. Doufala jsem v zázrak a v duchu se modlila, aby nenašel to, co chce.

Po několika minutách neúspěšného hledání se konečně rozhodl knihovnu opustit. Ani se neobtěžoval po sobě uklidit tu hromadu knih, která po něm zbyla. Zuřil.

Zbylí dva začali důkladně prohledávat celý náš byt. Nevím, jak dlouho to trvalo. Pár minut?... hodiny?

Naštěstí nenašli nic a všichni tři rozzlobeně odešli.

Za sebou nechali velikou spoušť, kterou budu muset společně s babičkou uklidit. Konečně jsem si mohla nahlas oddechnout. Začala jsem pomalu sbírat knihy ze země. Stále se mi ještě klepaly prsty.

Jako první jsem vyskládala knihami tu polici, ve které nebylo nic k nalezení. Rovnala jsem hřbety knih úhledně vedle sebe a rozlouskala jsem i většinu názvů. Z té první police jsem měla hrůzu i respekt.

Naposledy jsem se podívala ke dveřím, jestli už jsou opravdu pryč. Rychle jsem vyrovnala zbytek knih do polic a šla pomoci babičce uklidit zbytek nepořádku, co tu stihli za těch pár minut udělat.

Naštěstí, tatínkova skrýš zůstala i protentokrát neodhalena.

Nedělní výlety

Lucie Šťastná - 9. ročník

Miluji procházky. Nejvíc na podzim, když je spadané listí a z podmraků vykukuje hřejivé slunce. Všude klid a pohoda. Ale když jsem byla malá, tak tomu tak vždycky nebylo.

V dětství kdykoliv se z rádia ozvalo: „Ta, ta, ta, tam – zelená louka“, tatínek ihned začal nervózně pobíhat po bytě a já jsem nikdy nevěděla, proč to dělá. Vždy to vypadalo, jakoby něco hledal. Pak následovala věta: „Jdeme na procházku“. Měla jsem mu to za zlé, ale později, když jsem už byla mnohem starší, jsem pochopila, o co šlo.

Tyto procházky, troufnu si říct, jsem nesnášela, protože jsme se na ně museli vydat za každého počasí, i kdyby třeba „trakaře padaly“. Navíc nám vždy před cestou rodiče nasadili batůžky, do kterých maminka nabalila veliké svačiny. A vyrazili jsme.

„Tatí, já už nemůžu, nemohli bychom se vrátit?“ kňoural při každé cestě můj mladší bráška, na kterého byla cesta na Ptenský Dvorek moc dlouhá a batoh těžký. „Ne, ještě ne“, odbyl ho vždy tatínek rázně.

Došli jsme kousek před Ptenský Dvorek a táta tiše řekl: „Tady počkejte“. Vzal nám batůžky a šel někam k lesu. „Mami, já jsem myslela, že ty svačinky jsou pro nás, kam s nimi táta šel?“ řekla jsem udiveně. Maminka jen pokrčila rameny, že neví. „Co když nám táta všechno sní?“ pomyslela jsem si.

Za chvíli vidíme tatínka v dálce, jak se vrací, spěchá, ohlíží se... Nese naše batůžky, ale ty už nevypadají tak plně, jak když jsme je sem nesli. „Tati, kde jsi byl a kam zmizely ty svačiny?“ vyptává se bráška. „Nebud' zvědavý Jiříku, šel jsem se podívat, jestli už nerostu houby, ale nic jsem nenašel. „Půjdeme domů“.

My jsme nic nenamítali, batohy už nebyly totiž tak těžké a dobře se nesly. I kousek svačiny nám tatínek vždycky nechal.

Proč jsme ale tak často chodili na Pohodlí, Ptenský Dvorek a na Kosíř a proč tatínka vždycky přepadl v lese hlad, nám bylo ještě pár let po konci války záhadou.

Noční můra

Tereza Jančíková - 9. ročník

„Ale já chci jít ven s ostatními dětmi a hrát si s nimi!“ hádala se malá Anička s maminkou. Máma se však nedala obměkčit. Najednou se ve dveřích objevila Ančina kamarádka Viktorka. „Prosím, pusťte ji, slibuji, že do pěti ji zase přivedu.“ Maminka nad tím chvíli uvažovala, ale nakonec souhlasila. „Tak tedy dobrá, ale Viktorko, mám tvé slovo, že do pěti se vrátíte.“ Viktorka přikývla, ale to už popadla Andulku za ruku a běžela s ní ulicemi za ostatními dětmi. Aninka Viktorku obdivovala, protože si vždy dokázala prosadit svou. Viktorka je velice nadaná klavíristka, o rok starší a Anička ji považuje za svou sestru.

Děvčata se navzájem povzbuzovala, když jedna z nich začala zpomalovat. Už tam budou. Na Dvořákově ulici, nejoblíbenější místo dětí, kde přeskakovaly zákopy. Děti se zrovna dohadovaly, jakou hru budou hrát. „Zahrajeme si na slepou bábu!“ „Ne, schovávaná bude lepší!“ „Letadla, Rusáci!“ zakřičela Andulka. Děti se po ní zmateně podívaly. „Takovou hru neznám.“ ozval se jeden. „Prosím tě, kde jsi na tom byla, vždyť siréna nehoukala!“ „Tak se podívejte!“ odporovala Anna. Opravdu. Bylo vidět CCCP. Směřovali na letiště. To už ale hlína létala dva metry vysoko. Děti se rozutekly. Některým se podařilo schovat do domů. Všichni to štěstí ale neměli.

Viktorka na nic nečekala a popadla Anču. „Rychle, musíme se schovat!“ Anička běžela, jak nejrychleji jí její nohy dovolily. Pak se ozvala ohlušující rána. Aničce to připadalo, jakoby se zastavil čas. Jen cítila, jak ztrácí půdu pod nohama a padá. A pak, ticho. Cítila, jak z ní rychle vyprchává život. Obklopila ji nekonečná temnota. Viktorce to připadalo, jako strašný sen, z kterého by se už nejraději probudila, ale nešlo to. Tohle byla skutečnost. Její nejlepší kamarádka, kterou brala jako svoji mladší sestru, teď ležela v kaluži krve. Musela jí pomoci, ovšem věděla, že by ji neunesla, a tak běžela k nejbližšímu domu pro pomoc.

Bohužel se ocitla ve špatnou chvíli na špatném místě. Jakmile sáhla na kliku domu, měla dva prsty na levé ruce pryč. Bolest. Zoufalství. Nic jiného teď Viktorka necítila. Pak ji někdo popadl a běžel s ní do úkrytu. Viktorka zpočátku šokována se začala bránit. „Moje kamarádka, moje kamarádka, musím za ní.“ „Té už není pomoci.“ Odpověděl muž, který ji nesl. Až později si uvědomila, že jí zachránil život.

Prázdnota. Beznaděj. To bylo to jediné, co Viktorka vnímala. Její kamarádka měla pohřeb týden po bombardování. Vzpomínala, jak ji Anička pozorovala očima plnými obdivu, když hrála na klavír. Teď však byla hluchá a chyběly jí dva prsty. Už nikdy neuslyší tu nádhernou hudbu. Nejhorší z toho všeho však bylo, že už nikdy neuvidí Andulku, svou malou sestřičku. Už nikdy neuslyší její zvonivý smích.

Svoboda něco stojí

Michaela Chromková - 9. ročník

„Nemůžu tu být zavřená, musím ven.“ Táta mi říkal, ať nechodím pryč z domu, ale já se tady z toho jednou zblázním. Celé dny jsem tu zavřená, už dál nemůžu. Potřebuju aspoň doušek čerstvého vzduchu.

Vezmu si z dřevěné truhly koženou brašnu a do ní si vkládám klíče od domu, látkový kapesník a krajíc chleba - snad se to táta nedozví.

Kráčím dolů po schodech a pomalu se blížím ke dveřím. Jsem připravená na tak změněný svět plný násilí a nenávisti?

Civilizace za otevřenými dveřmi nebyla až tak špatná. Sice vidím všude zákopy a lidi z opačné strany, ale nesmím si to připustit.

Rozhodnu se jen tak projít - přímo za nosem. Jsem nervózní a nesvá, s tím jsem nepočítala. Každou sekundu se bojím, že skončím s kulkou v hlavě.

Je to vůbec reálné?

Okolo jsou děti a hrají si. Je možné, aby byly tak v klidu?

Zítřka má táta narozeniny, musím myslet na to, jak budeme šťastně oslavovat. Musím být v klidu.

Procházím okolo další řady zákopů. Nějaké dítě ukáže na oblohu. „Rusové... Rusáci.“ To je to jediné, co dokážu zaslechnout.

Bum!

Začnu utíkat ke stromům, sama nevím, co mi to pomůže.

Bum! Bum a jekot. Bože, ach bože!

Vidím bombu, která se pomalu řítí na jednoho muže. Je to hrozně rychlé a okolo něj se řinou krůpěje krve. Asi je už mrtvý... utíkej a kašli na ostatní!

Další oběť. Je to o to horší, že je to můj dobrý kamarád. Prosím Hynku, že tu smrt jen hraješ?

Náš soused Alois Ptáček. Má bývalá spolužačka ze střední, Iveta. Paní, která pracuje v pekárně. Vše je to pryč.

Bomba! Bomba, která se řítí hned vedle mě. Nestihnu to,... nebo snad ano?

Probudím se večer téhož dne. Všude je cítit dezinfekce. Zadrž slzy, buď silná. Vedle mě leží spousta dalších těl. Je mi jedno, jestli živá nebo mrtvá.

Snad můj táta žije, byl ale dost daleko od Prostějova, prosím. Nedovolím, abych byla sirotek. Teď ne. Nedovolím jim vyhrát!

Před mým lůžkem se objeví mužská postava. „Tati?“, zašeptám.